

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap július 16^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

I z a. (Folytatás.)

III.

Vajh! ki birja e' szív
Első vágyait,
Tiszta gerjedelmét
Sohajtásait!
Vajh! kinek virít e'
Mennyből szállt tavasz,
Szent egék! be boldog
Boldog ember az! —

CSABA.

Magyar hon's Galiczia határai közt büszkén merednek az ég felé Kárpátnak itt kopár, ott erdős ormai, sok század óta letekintve a' viruló vidékekre, 's mintegy daczolva a' mulandósággal. Csak egy jártt ut van ezen messze lenyuló hegylánczon, a' többiek járatlanok; vadaktól 's emberektől ritkán látogatvák. — Ezen utak egyikén látunk két férjfiút a' domború hegyen lefelé sietni. A' nap még egyszer veté sugarait a' Kriván magas ormára, 's bibor fényben tünt-le az erdő-lepte bércek mögé. Az utasok tehát sietének, hogy még alkony előtt biztos tanyán nyughassanak; — 's valóban rövid idő múlva egy domb mögül veres fedelű torony, később egy falu tünt szemeikbe. Egy kis fogadó, ámbár igen szegényen butorozva, elégséges volt a' törődött utasoknak. Másnap a' fogadós, többi beszéde közt, egy eladó kis jószágot említe, 's Lodoiszky (ez volt menekvő utasunk) azonnal elhátározá magát annak megvételére. Oda utazott tehát, 's kevés alku után övé lett a' kies de előbbi urátul igen elhagyatott falu. Ennek lehető mivelésére élt ő itt; a' sivatag-térek termékeny földekké 's viruló mezőkké változtattak a' szorgalmas iparáltal; az erdők szabályoztattak, 's az előbbi rengeteg mintegy édenné látszott átvarázsolva. A' jobbágyok szereték 's mélyen tisztelék urokat, kiben szükségökben bizonyos se-

gédre leltek. Lodoiszky nevét Szilárdi névvel váltá-fel, mert ekkor még a' menekvők szoros üldözés alatt voltak.

Ez alatt több év folyt-le az idő mérhetlen örvényébe. Egy vasárnap délután volt, midőn Szilárdi, téres kertjében, gondolataival foglalkozék. — Egyszerre zaj hangzott feléje a' kert alól, hol a' csapszék feküdt. Az ide gyűlt parasztnok egy csoportba jöttek össze, körükben tartva egy kicsiny, mintegy öt éves leánykát, ki keservesen sirva panaszlá, hogy eltévedt volt atyjától messze innen, 's hogy már két napja nem evett. — Nehányan szánakoztak rajta, 's enni adtak a' kis sirónak; több ittás ember durva szavakkal illeté a' gyermeket, 's a' faluból kihajtatni tanácslá. Szilárdi jótévő szíve menté-meg a' kis remegőt ezektől, és addig, míg atyja magát nem jelentené, pártfogása alá vette. A' kis Iza hálaadón kulcsolá-át jótévője nyakát, kinek kérdésére csak azt tudá felelni, hogy atyjának lakása ide messze van, 's egy fogadó udvarából, hol utazás közben megszállottak, eltévedt, 's mire visszavezették, már atyja elutazott. — Ennek és a' falunak nevét nem tudá megmondani. — Azonban napok, hetek, hónapok multak; sőt egy egész év lefolyt, de Izáért senki sem jelenté magát. Szilárdi tehát második atyjává lett a' leánynak, kihez különös gyengéd szeretettel vonzódott. — Elhallgatom a' kis Izának gyermek-éveit; egyedül azt említem, hogy mindenben, mi asszonyt tökélyesíthet, taníttatott. Így érte ő el tizenötödik évét. — Szép volt ekkor, miként a' hasadó napnak bíbor sugára; szőke fűrtel bájos kellemmel omlottak-le a' márvány-hó keblekre; égszínű nyílt szemeiben égi tűz ragyogott, 's lelánczoló a' szoborként álló 's őt csudáló ifjat. Ártatlan volt ő, miként a' rózsza keblén csillogó harmatecep, fedezve annak illatos leveleitől. — Szűz keble csak egy szeretetet ismert, t. i. gyámja iránt, kit atyjának nevezte.

Ekkor Szilárdi bizonyos közbejött kellemetlenségek miatt kénytelen volt jószágát eladni. — Jobbágyai szomorún váltak-el jó uroktul, ilyenre többé számot nem tartók. Szilárdi, ki a' falusi csendet kedvelé, komoran hagyá-el kis faluját, 's Izával a' városba költözött. 'S itt van azon időpont, mellyben elbeszélésünk kezdődik. Itt ő, mint olvasóim már tudni fogják, ismeretlen kívánt maradni, 's ugyan azért a' városnak egyik kül-részában fogadott szállást. Komor szótlan-ságban, melly szinte szokásává lön, tölté-el a' telet; csak néha néha vidíttaték-föl a' bájos Iza ártatlan enyelgéseivel, kit ő olykor forrón szorita kebléhez.

„Az örök végzés megfosztott honomtul, nőmtül, gyermekemtül, megfosztott mindenemtől — mondá egykor Szilárdi — de az ég talán vesztéseim pótlására küldötte nekem angyalát, téged kedves jó Izám!”

A' leányka kék szemeiben könny rezgett, 's tisztelő szeretettel ölelé-meg gyámját. Boldog volt ő, mert hiszen ártatlan vágyait teljesülve látá, 's gyámjától szeretettet. De életének ezen talán legszebb napjait más kellemetlenek válták-fel. Titkos borzadás futá végig tagjait, midőn Szabinszkyra, két nap óta jegyesére gondolt. A' borzas fej, a' titkosan forgó szemek neki ismeretesnek látszának. Rémes álmokképzetek zavarták édes álmait, a' téli rövid napok hosszan folytak-le; mert Szabinszky, mint valamelly iszonyú rém, mindig képzetében forgott. — Tiszaváron, a' kellemes kis falun, hova tavasz beálltával gyámjával költözött, csillapultak a' leányka gondjai: hiszen ő ismét a' vigan csevegő madárcák 's kellemes virágai között volt. Gyámja meglepte őt egy kicsiny megszeli-dített özzel, 's ebben Iza legfőbb örömét lelé.

IV.

Minden nyájasan világlo
Csillagnak fülébe sugnám
Hogy lelkem téged szeret.
TÓTH LŐRINCZ.

Tiszavár, mint már említők, Terényi gróf és Szilárdinak közös jószáguk volt. Az ősz Terényi már hatvan ötödik évét érte-el, de fiatal szivéből a' vidámságot még nem zárta-ki. — Örült előre a' szomszédnak (mint Szilárdit, a' még csak érkezendőt, nevezé). Legfőbb öröme volt huszon-négy évű fijában Lajosban. Valóban, ki ezt látá, lehetlen volt őt nem szeretni. Szép arcza in szünteleni nyájasság ült; szemeiből férjfi as bátorság, heves tűz, de egyszersmind sziv-jóság is tündökölt-ki. Iskolájit elvégezvén mivel t lélekkel tért haza az egyetem-ből atyjához, ki szintén, mint fija, a' zajgó város örömeit nem kedvelé, 's csak ritkán látogatá-meg azt. Lajos szenvedélyes vadász volt; összejárta az erdők rengetegeit; a' messze kiterjedő erdőség-nek legkisebb szuga is ismeretes volt előtte. — Alkony tájban volt az idő, midőn egyszer Lajos a' vadászatrúl magányosan visszatérvén a' falu kertje mellett egy kis őzet látá-meg. Azonnal neki emelé fegyverét; de ime a' szomszéd bokorból gyenge sikoltás hatott elő. Erre egy kellemteljes arcz tűnt-ki az ágak közül; a' szép kezek összetéve esedeztek a' nyájas kis őzért. A' szelid érzésű gróf azonnal leereszté fegyverét, 's nyájasan kért engedelmet a' gyönyörű leánykától, ki elsőb-ben kétesen veté-fel kék szemeit a' grófra, de azokat azonnal pír-alva földre süté, szemérmesen mondván: „Igen köszönöm, hogy nem lőtte-meg vadász ur őzecskémet!“

Az ifjú csak annyit tudhatott-meg a' leánytól, hogy őt Izának nevezik, 's gyámleánya a' csak két nap előtt érkezett Szilárdinak.

a

Azonban azt is tudá, sőt érezé a' haza felé tartó gróf, hogy Iza igen szép, 's kék szemei mélyen sebzék-meg szívét.

De a' következő éjen Iza sokáig nem allhatott, minek okát ő semmiképp sem tudá megfejtteni. — Későbbi álmai igen kellemesek voltak; mert a' szép vadász lengett csak képzeletében. — Másnap az ifjú Terényi gróf bemutatá magát Szilárdiéknál. Iza szive most hangoosan dobogott, midőn Terényi grófbán az ifjú vadászt ismeré-meg., Így folytak a' napok, 's Lajos Szilárdiékat igen gyakran látogatá-meg hova őt folyvást egy titkos vágy vonzá. — Szilárdi csak hamar megkedvelé a' józan elvű 's mivelt ifjat, és vele legörömostebb tölté idejét.

De Iza 's az ifjú gróf is örömost mulatának együtt; beszédjek ártatlan volt; 's ámbár a' gróf bizonyos vala Izának titkos vonzalmáról íranta, de ezt közelebbről szóval érinteni tartózkodott.

V.

Enyém a' bájhatalmas arcz
Csábító fényivel
És a' gyönyörnek halmái
Az ifjú hó-kebel.

VÖRÖSMARTY.

„Nem, nem bizom többé az emberekben; csalárd az egész világ; alacsony csalfa szív lappang a' halandók keblében! — kiálta-fel bőszi-
ten Szilárdi 's kalapját véve dühösen rohant-ki a' szobából. Iza remegve ugrott-fel helyéről, 's a' gyám után sietett: de ez már nem volt látható. Őt illy felindultan még nem látá. A' földön egy kinyilt levelet talált, mellyet aligha nem gyámja vetett-el. Mohón kapá-fel azt, belőle talán a' dolog mivoltát megtudandó. A' levél tartalma ez:

Tisztelt ur!

„Kötelességemnek tartám az urat egy fenyegető bajtól megóvni annál inkább, minthogy az, közel léte miatt, igen veszedelmes. Szabinszky, kit uraságod vejévé határozni méltóztatott, nem lengyel gróf minek ő magát állitá, hanem olasz alakos, ki gazságai miatt honjából elüzetvén, lengyel országba szökött, 's itt szerencsés volt a' had alkalmával némelly tisztségeket megnyerni. Azonban innen is több igazságtalan rablás és gyilkolás miatt távozni kénytelenítettett. Így jött ő városunkba, itt gazságait tovább üzendő: de ezek itt jókorán kitudódtak, 's ő még ezen órában fog a' rendőrség által“ — Iza tovább nem olvashatá a' levelet; kiejté azt kezéből, 's nem tudá, örüljön-e ezen esetre, melly őt az utálttól megszabadítja, — vagy sirjon gyámja fájdalmán, melly arczán olly vadon, 's feltetszőleg tünt-ki. Merengve ült ismét székére, gondolatai szokott czélok felé tértek vissza, 's megállapodtak — az ifjú grófon. Egyszerre öröm derült az epedő

arczra, ajkai gyengéd örvendező mosolyra vonultak; — a' mostani időt gondolá ő alkalmasnak szerelmét gyámjának, ki előtt csak ezen egyet titkolá-el, felfedezni, 's tőle jóvá hagyást nyerni. Ezen pillanatban lépett-be a' gyám, kinek arczán már valamennyire csillapult, 's az előbbieknél szelidebb érzések ültek.

„Leány! — kezdé ez kissé kemény, de tüstént enyhébbre változó hangon — Izám, ne higgy az embereknek; mézes szavakkal édesget magához a' legártatlanabbnak látszó, de a' színes álarcz alatt gonosz lélek rejtődzik. — Engem erre hosszas és kínos tapasztalás tanított: neked legyen ez példaul“ — 's itt felolvasá az imént kapott levelet. Ezt hosszabb hallgatás követé; Iza ajkain elhaltak a' tulajdon boldogságát rejtő szavak, 's kétségesen veté-fel szemeit Szilárdira ki a' leányra merőn tekintte.

„Mig a' halandó örvény-teljes pályáját lefutja, élete legnevezetesebb pontjának mondhatja talán első szerelmét“ — szólott ismét Szilárdi az előbbi pontról erre hirtelen át-ugorva. Iza ismét pirulva sütéle szemeit. — „Leányom! én rajtad néhány nap óta változást veszek észre; szünteleni vidámságotat gyakor epedő, 's gondolkodó tekintetek váltják-fel; szóvalan vagy, mi nem valál; szóval benned egészen mást látok. — Szólj leány! mi bajod?

Iza e' pillanatot szerelme megvallására legalkalmasabbnak vélé 's e' szókkal: „atyám! én Terényit szeretem!“ — omlott a' gyámnak nyakába. — Megdöbbenve 's erre mintegy félig sem készületen ugrott a' gyám-fel. — Ekkor nyílt az ajtó, 's Terényi, ki Iza utósó szavait hallotta, lépett-be. Ennek karjai fogák-fel a' reszkető leányt, ki öntudat nélkül feküdt az ifjúnak ölelő karjaiban. Szilárdi e' jelenést komoran nézé, és szinte kemény szókkal választá-el őket egymástól.

(*Vége következik*)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Gyász-hir. — Pesten jul. 11-kén viruló élete 16-dik évében tudóvsz-ból hunyt-el m. Kesseloékeői Majthényi Adriana kisasszony, boldogult m. K. Majthényi Imre urnak, cs. k. aranykulcsosnak 's özvegyen hagyott hiteseinek Kis-Apponyi Bartakovics Marianna csillagkeresztes dámának egyetlen leánya. Elsorvadt teste 14-kén vitéték a' nemzeti sirboltba, Solmár, Pest vgyében. — Hamar követé a' nemzeti literatúránkhoz különös vonzalommal viseltetett idvezült kisasszony egyetlen testvérét, hasonlólag fiatal korában elszenderült 's igen jeles tehetségekkel megáldott bátyját az örök életre.

Ugyan Pesten májisorvadásból jul. 12-kén, élete 36-dik évében költözött által boldogabb világba t. nemes Petrózai Trattner Maria asszonyság, t. n. Károlyi István hites ügyvéd urnak, honi legjelesebb könyvnyomtató intézeteink egyike tulajdonosának és sz. k. Pest városa választó polgárának hitese. — Hült tetemei 13-kán tétettek örök nyugalomra a' váci ut mel-léki temetőben levő Trattner-nemzetség sirboltjába; a' hazai litteratúrában

eléggé ismeretes édes atyja boldogult Trattner Mátyás, és testvérbátyja Trattner J. Tamás hamvaihoz. — Gyászolva keseregik kora elhunytát férje, 's még gyengéd korú gyermekei — Sidonia, Lajos, Sándor, és Zsigmond — valamint is az idvezültnek édes anyja t. n. Pauer Erzsébet asszonyság Trattner Mátyás özvegye, 's ennek gyermekei Trattner Theresia, Eleonora, Carolina (Zimburg Aloiz es. k. kapitán hitese) és Petrőzai Trattner Károly ur, es. k. őrnagy a' mérnöki hadtestnél, és a' budai es. k. fortificatio igazgatója.

KÜLÖNFÉLE.

Híres bűvár. — Május hó 15-dik napján a' híres bűvár Orchard Jakab Londonban fél-mértföldnyire haladott a' víz alatt. Rendkívüli örömszajjal fogadta őt a' parton álló mintegy két ezer néző sereg, midőn elvégezvén víz alatti utazását, annak felületén ismét láthatóvá lön.

Köztársasági hősek. — Parisban a' „La vie militaire sous l'Empire“ cím alatt éppen most megjelent munkában, következő anekdota foglaltatik. — A' francia zendülés elején az avignoni és carpentrai lakosok között tükélyes polgári háború uralkodott. Némelyek romai kormányt, mások királyt, ismét mások köz társaságot, sokan pedig éppen semmit sem kívántak. Mindenki a' maga véleményét 's kívánságát létesíteni akarván, tetőtől fogva talpig felfegyverkezett, 's viaskodott, vagy is inkább színelte vitézi bátorságát. Közönséges néma egyezés szerint a' puskapor meggyújtott ugyan, de golyókat nem lövöldöztek egymásra. Dicséretre méltó gazdálkodás volt ez, melynek a' legnagyobb elszántság és vitézkedés lön következőse. Egy napon azonban, nem tudni vigyázatlanság vagy gonosz szándék következtében-e, a' carpentrai sereg részén kilőtt golyó repült-el az Avignoniak feje fölért, melynek fűtőrézése általános rémülést gerjesztett, 's mindenfelől e' szózatok voltak hallhatók: „kiki mentse-meg magát, a' mint tudja! el vagyunk árulva; ellenfeleink golyóbisokat repitnek felénk.“ — Erre szétoszlott az avignoni sereg 's a' polgárháborúnak egyetlen golyó vete véget.

Asszony-kocsisok. Ki asszonyokkal szeret utazni, svéd országba menjen, hol az asszonyok postakocsisoknak is használatnak. Az utazó nem kevéssé csudálkozik, midőn elérkezvén a' postaállványra egy fiatal 's többnyire szép leányzót minden visszavonás és félelem nélkül szemlél maga mellé ülni, a' kengyelt gyenge kezeibe venni, 's vele a' magános erdőkön keresztül utazni. Ezen „sógornék“ ruháztatja közönségesen csak ingbül, felső ruhábul 's egy nagy kendőből áll. Ugyan ezen országban a' vendégfogadókban is férfi szolgák helyett csupa leányzók vannak.

Koldús állat sereg. — Paris városának keleti kapuján kívül, mindjárt az ut mellett egy igen érdekes kolduló állatsereglet látható. Alig halad el t. i. a' gyalog utas e' tájék mellett, azonnal egy fekete farkas-kutya ugatásai hatnak gyanánt mely főor gyanánt figyelmeztet többi társára. Ugyan azon pillanatban az elmenőnek ruháját meg fogja ezen állat, 's azt mind addig szorosán tartja, míg az utas egy előtte álló perzselbe egy vagy két centimet bocsájt. Ezen első tekintetre rablásnak tetsző cselekedet valóban nem egyéb, mint a' művészi bérnek szerény kicsikarása. A' kevéssé megrémült fizető t. i. azonnal egy katonai marsot hall egy koldus által előadotva, ki a' kézi orgonát hozza mozgásba. A' hangműnek végső részeiben egy bátor szarka repül a' koldusnak fötetejére, 's érthető szózáttal ejti-ki e' szókat: „batail-

lons! a' vos rangs!“ mire őt uszkár kutya azonnal rendbe áll. — Szintén hangos szócéjtéssel folytatja a' tarka madár parancsadását „portez arme“ — ő; — „présentez arme!“ 's az uszkárok kisdéd fa-fegyvereikkel veteráni ügyességgel teszik mozdulatjaikat. Erre az üdvölvés (Gaude) következik, 's egy veréb olly mozdulatlan terül a' földre, mintha már több nap előtt történt volna agyon lövettetése. Az egész olympiai szindarab a' birtokosnak köszönjárása 's részvétele nélkül szokott végbe menni, 's még is az előadásban soha sem tapasztalni valamelly feltetsző hiányt, 's a' munkáló tagoktól senki sem vonja-meg dicséretét. — Nap lementé után a' szegény vak koldus egy kis durva készületű kocsiba lép, melynek kerekai inkább tojásdad mint gömbölyű alakúak; a' farkaskutya a' lójáromba búvik, 's példáját a' kis uszkár sereg is követi. Egy kecske (melly rendkívüli előadások alkalmával talán kötelen tánczol) testi erejét szintén a' koci vontatására fordítja; a' veréb urának szalma-kalapjára ül, a' szarka pedig kényelmesen foglal helyet a' kutya hátán. Illy rendben halad tovább ezen ritka tulajdonságú karaván, 's mint valamelly philantropi egyesület szabadon bocsájtatik-be Parisnak egyik külvárosába.

Kecske szörnyeteg. — Egy kecske (az Echo des Ostens című hírlap szerint) nem rég egy különös alkatú kölyket ellett, melynek t. i. tökéletesen kifejlett két teste, nyolcz lába, de csak egy feje van, melyen azonban négy fül látható.

Furcsán megbékített párvivók. — Egy nyugalmazott ezredes becsületértő kifejezésekkel illeté egy költőnek családját Parisban; mire az utóbbik megkövetésre szállítá-fel az ezredest, mit azonban ez szükségesnek nem talált állitván, hogy kifejezései senkit sem valának képesek megbántani. Párviadalra kerül tehát a' dolog, 's vivó helyül a' szokott boulognei erdő választatott. A' jelenvolt bizonyságok még egyszer engesztelőleg akarták elhárítani a' véres elégtételt; de igyekezetök a' böszültek szenvedelmét még jobban felingerlé. Kivonattak tehát a' kardok, 's már egymáshoz közelebb léptek az ellenfelek, midőn egy ez előtt észre nem vett mesterember előlépven panaszló hangon így szállítá-meg a' viaskodni vágyókat: „ah! kedves uraim! en szegény asztalos vagyok; munka nélkül sinlödöm több gyermekemmel együtt!“ — „Távozz-el kedves öreg — felelt egyike a' bizonyságoknak; nincs most időnk alamiznát osztogatni; mivel, mint látod, itt párviadal jutand létre.“ — „Éppen azért jövök — felelt amaz — 's esedezem az elsőséért.“ — „Valljon miféle elsőséért?“ — „Azért t. i. hogy nekem legyen szabad ezen két derék urak számára koporsót készíteni. Én szegény asztalos 's család-atyá vagyok; jelenleg pedig semmi munkám nincsen.“ — E' szavak hallatára merőn 's elhatározatlan tekintének egymás szemébe a' viaskodók; végre hangos nevetésre fakadván mind kettő, kezét fognak 's barátságosan átkarolják egymást, és miután az asztalost gazdagon megajándékozták, az egész társaság a' maillotti kapunál lakozó vendéglőhez, a' Parisiak híres engesztelőjéhez Gillethez tért, 's a' kezdett párviadalt asztal mellett fejezte-be.

Magyar Herkulesok. — Az 1833-ki Regélő 38-ik számában „magyar Herkulesok“ czim alatt két híres hajnok van megemlítve, t. i.

1.) Kinisy Pál temesi bán, ki kezeivel malomköveket, teli hordókat, fogaival pedig fegyveres embert emelt-föl, és úgy tánczolt vele.

2.) Bátor Opos, ki 1069-ben egy csch Góliátot ölt-meg párviadalban, és a' Salamon király ellen jött Geyza herczeg népe között úgy szórá a' halált, hogy keze is megmerevedék bele.

Szabad legyen ezekhez Budai Ferencz „magyar polgári históriájára való Lexicon“-ából még a' következőket is adnom:

3.) Andorás, a' most is virágzó Andrásy familiának törzsöke, ki Sz. István koronáztatása alkalmakor vaspánczéba öltözött bizonyos vitézen olly vágást tett, hogy a' szét hasított testnek egy része egy felé, másika pedig más felé hullana. E' rendkívüli tettnek emlékezteül az Andrásy familia most is hordozza czimerében a' panczéba öltözött vitézt.

4.) Botond, Kulpun fija, Árpád alatt hires hadvezér, kiről Thuróczy így ír: „Midőn a' Magyarok Bizantot szállották volna meg, egy Góliát-termetű Göröggel (ki kettőt kívánt maga ellen) állott-ki párviadalra; — előbb azonban a' város érzekapuján próbálá-meg erejét, 's bárdjával olly rést ütött bele, hogy öt éves gyermek bujhatott azon keresztül. — Ezután a' görög bajnokkal szállott szembe kit egy óráig tartó viaskodás után csakugyan földre is terített.

EMLEKMONDÁS.

Használd a' jelent.

Ereszteni a' jelenkort —

Sok örömmek vesztébe

Kerül mindig. Üstökénél

Jó azt mindjárt markolni.

Késő bánat még soha sem

Tudta vissza pótolni.

KISFALUDY SÁNDOR után K. H. K. J.

A' himbót nem munka letörni tövéről.

HORVÁT ENDRE.

Külfény. Hemzseg a' világ a' külfény pulya bájaitól. Kik ön semmiségökben mind tette mind nélkülözésre egyiránt erőtlének levén merő hiú érzésből kapkodnak a' méltóság csilláma után, e' bérért mindenre megvásárolhatók.

SZONTAGH után Z. Leopoldina.

Gondolatok. Mondják, hogy a' fiatal embernek legjobb iskola a' világ; a' tanítónak megfordítva, mert neki az iskola legjobb világ.

Szokott közmondás: „a' farkassal ordíts!“ — Igen ám, de ha vele már megszoktuk az ordítást, nem fogunk-e végre vele együtt marni és szagatni?

A' lélekismeret kiolthatlan fáklya, melly mind a' jónak mind a' gonoszaknak világít: de egyszersmind amaszt melegíti, emezt pedig égeti.

NÉMETBŐL S. Karolina.

Kérdő rejtvény.

- 1) Mikor hordozzák az emberek tenyeröken a' disznókat?
- 2) Ki tud mindenkit beföldni bizonyos esetben, csak magát nem?
- 3) Ha valaki hegyes vidéken utazik, hogyan tehetné azt, hogy mindenkor hegynek le, de hegynek fel soha sem kellene járnia?
- 4) Ki születik anyjától, 's nem sokára ő szüli ismét anyját?
- 5) Hol nem vizes a' tenger?
- 6) Hol kaszálják a' legjobb szénát?

Előbbi rejtvény: Korbács.

Figyelmeztetés. E' folyóiratnak t. pártfogóját, kik a' mostani félévre előfizetésükkel elkéstek, figyelmezteljük, hogy, ha mennél előbb rendelést tesznek, e' lapoknak minden számát a' fél év kezdetétől fogva megkaphatják.

Szerkezi Róth krepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utszá 612.